

Η 'μοναξιά' της «Νέας Εστίας» στο πρώτο εξάμηνο του 1942

Και στην αρχή του νέου χρόνου η *Νέα Εστία* παραμένει το μοναδικό περιοδικό. Στο τεύχος της 1ης Ιανουαρίου δημοσιεύεται το ποίημα του Κ. Ουράνη «Δέηση στον παραστάτη άγγελο» που τελειώνει:

III

Άγγελε, στείλε μου ξανά τα παιδικά μου χρόνια
όπως γυρνούνε στις παλιές φωλιές τα χελιδόνια,

και στόλισέ μου τη ζωή την άχαρη με μάγια
όπως στολίζουν μια εκκλησιά με σμύρτα και με βάγια,

λευτέρωσέ με, Άγγελε, απ' της Ζωής τους νόμους
κι οδήγησέ με για να βρω τους ξεχασμένους δρόμους

που αφήνουν τόπους πίσω τους, που σύνορα περνάνε
και στο χαμένο παιδικό βασίλειό μου πάνε.

Κι αν η ψυχή μου άλλαξε και δεν τ' αναγνωρίσω,
κάνε για πάντοτε, Άγγελε, τα μάτια μου να κλείσω!

Ιανουάριος 1942, σ. 1-3

Άραγε να θεωρήσουμε ότι ο ποιητής των *Νοσταλγιών* και φυσικά η *Νέα Εστία* συμφωνούν σε αυτή τη νοσταλγία της παιδικής αθωότητας, όπου η άρνηση του παρόντος μοιάζει να μην έχει σημείο αναφοράς μόνο τη σύγχρονη σκληρότητα αλλά και όλη τη ζωή. Υποθέτω πως ούτε και ο Π. Χάρης θα συμεριζόταν αυτή την αναγωγή εις το όλον, δεν μπορούσε όμως να αρνηθεί να δημοσιεύσει την υπερβολή ενός καταξιωμένου (κατά την τότε συνθήκη) ποιητή και άλλωστε –με δεδομένο ότι το σύνολο της ύλης της *Νέας Εστίας* δεν μπορεί να κριθεί ως ενδοτικό– δεν έχει λόγους να φοβάται την παρανόηση.

Μάλιστα, όπως βλέπομε, ακολουθούν σελίδες από τον ανέκδοτο δεύτερο τόμο της *Ιστορίας του ευρωπαϊκού πνεύματος* (με τίτλο «Ο D. H. Lawrence και το τέλος του κόσμου», σ. 6-10) του Π. Κανελλόπουλου, η αναδημοσίευση του άρθρου του Κ. Παλαμά «Ο Λαμαρτίνος» (σ. 11-14, αναδημ. από την εφημ. *Εμπρός*, 25/12/1922), αρχίζει η δημοσίευση της μετάφρασης του *Φάουστ* του Goethe από τον Ν. Καζαντζάκη και έπονται τα: «Γλωσσικοί πρωτείες (Σημασιολογικά και συντακτικά)» του Αχιλ. Τζάρτζα-

